

Sygn. akt II K 242/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Jakub Wąwoźny

Protokolant – sekr. sądowy Barbara Michoń

przy udziale Prokuratora – W. P.

po rozpoznaniu w dniu 21/12/2015r., 09/05/2016r., 18/07/2016r. i 07/11/2016 roku

sprawy:

1. A. S. (1)

s. L. i W. z domu Z.,

ur. (...) w C.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 12 marca 2015 roku w C. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za kwotę 30 zł. udzielił D. E. (1) środka odurzającego w postaci marihuany o masie 0,69 grama brutto

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

II. w dniu 3 kwietnia 2015 roku w C. wbrew przepisom ustawy posiadał 17 woreczków foliowych z zawartością środków odurzających w postaci marihuany o łącznej masie 13,85 grama brutto

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

2. D. E.

c. R. i K. z domu S.,

ur. (...) w C.,

oskarżoną o to, że:

w dniu 13 marca 2015 roku w C., w ramach wypadku mniejszej wagi, wbrew przepisom ustawy posiadała środek odurzający w postaci marihuany o masie 0,69 grama brutto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **A. S. (1)** za winnego popełnienia czynu, zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, to jest występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) i

po przyjęciu, iż popełniony on został w ramach wypadku mniejszej wagi opisanego w art. 59 ust 3 cytowanej ustawy na podstawie art. 59 ust. 3 powołanej ustawy wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **A. S. (1)** za winnego popełnienia czynu, zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, to jest występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) i za to na podstawie art. 62 ust. 1 powołanej ustawy wymierza mu karę 8(ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na mocy art. 85§1 kk w zw. z art. 86 § 1 kk wymierzone oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i wymierza w ich miejsce karę łączną 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. uznaje oskarżoną **D. E. (1)** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, tj. występku z art. 62 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485) i za to na podstawie art. 62 ust. 3 powołanej ustawy wymierza jej karę 2(dwóch) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25(dwudziestu pięciu) godzin miesięcznie;

V. na podstawie art. 70 ust 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka wobec oskarżonego A. S. (1) przepadek substancji odurzającej o wadze 74,71 g brutto, zaś wobec D. E. (1) o wadze 0,52 g brutto;

VI. na podstawie art. 44§2 kk w zw. z art. 4§1 kk orzeka wobec oskarżonego A. S. (1) przepadek 17 woreczków foliowych, zaś wobec D. E. (1) przepadek 1 woreczka foliowego na rzecz Skarbu Państwa;

VII. na podstawie art. 45§1 kk w zw. z art. 4§1 kk orzeka wobec A. S. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej w kwocie 30(trzydziestu) zł

VIII. zwalnia oboje oskarżonych od ponoszenia opłaty, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciąż Skarb Państwa

II K 242/15

UZASADNIENIE

W dniu 2 marca 2015 r około północy D. E. udała się do mieszkania A. S. (1) w C. na ul. (...) w celu zakupu marihuany. Oskarżony sprzedał jej narkotyk za kwotę 30 zł i przekazał marihuanę o masie 0,69 grama brutto. D. E. opuściła mieszkanie A. S. po północy i wychodząc na ulicę została zatrzymana przez patrol Policji, który ujawnił, iż wyrzuciła w ich obecności w/w narkotyk.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej D. E., zeznania J. G. k. 46-47, 180, k., zeznania Ł. T. (1), k. 14-15, 215, zeznania S. O. (1) k. 16-17, 180, protokół zatrzymania 3-5, protokół użycia testera k. 8-9, 10, opinia biegłych k. 101-102

W dniu 3 kwietnia 2015 r A. S. (1) posiadał w swoim miejscu zamieszkania 17 woreczków foliowych z zawartością środków odurzających w postaci marihuany o łącznej masie 13,85 grama brutto. Oskarżony wszedł w ich posiadanie w nieustalony sposób.

Dowód: protokół przeszukania k. 49-51, protokół użycia testera k. 54-55, protokół użycia psa k. 52, opinia biegłego k. 126-128

A. S. (1) w trakcie postępowania złożył sprzeczne wyjaśnienia. Pierwotnie przyznał się do udzielenia narkotyku D. E. jednak zaprzeczył, aby działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Co do drugiego zarzutu, oskarżony zakwestionował swoją winę. Przed Sądem oskarżony podtrzymał najpierw swoje wyjaśnienia, co do zarzutu pierwszego, ale zasłaniał się niepamięcią, co do działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Odnośnie drugiego zarzutu dalej kwestionował swoją winę. Jednak ostatecznie oskarżony przyznał, iż narkotyki należały do niego. Wyjaśnienia oskarżonego pełne są zaprzeczeń i prób uniknięcia odpowiedzialności. W zakresie, w którym oskarżony nie przyznał się do winy, Sąd nie dał temu wiary, uznając za to przyjętą linię obrony.

Po pierwsze, D. E. wiedziała, do kogo udać się po zakup narkotyków. Według niej i J. G. od razu trafiły pod adres oskarżonego. D. E., co prawda przed sądem nieudolnie próbowała twierdzić, iż swe wyjaśnienia składała pod naciskiem policji. Sąd po przesłuchaniu policjantów nie znalazł podstaw do uwzględnienia jej wyjaśnień w tym zakresie. Obaj funkcjonariusze tj. S. O. i Ł. T. złożyli zgodne zeznania, iż oskarżona wyrzuciła narkotyki w ich obecności, do czego się przyznała. Co więcej narkotyki zabezpieczono. Zasłanianie się przez A. S. niepamięcią odnośnie faktu przyjęcia pieniędzy od D. E. jest w oczywisty sposób przyjętą linią obrony. Dlaczego oskarżony zapamiętał udzielenia narkotyku obcej osobie w okolicach północy, a doznał luki w pamięci odnośnie wręczenia za narkotyk 30 zł?

Odnośnie drugiego zarzutu, składający zeznania świadkowie obrony, tj. M. S. (1) i M. D. (1) mijali się z prawdą i złożyli zeznania sprzeczne wewnątrznie oraz wzajemnie. Syn oskarżonego od początku postanowił wziąć winę za posiadane narkotyki i podtrzymywał swoją wersję nawet w momencie, kiedy oskarżony przyznał się do posiadania narkotyków. Zeznania M. S. opisujące jak w bliżej nieokreślonym czasie oraz w zupełnie nieprawdopodobnych okolicznościach znalazł narkotyki są idealnym przykładem składania fałszywych zeznań. Świadek ten błędnie podał ilość narkotyków(13), nie potrafił racjonalnie wyjaśnić przyczyn, dla których znalazł się w miejscu „zakopywania” narkotyków, nie potrafił podać przyczyn, dla których sam niezauważony, chociaż zajęty łowieniem ryb dojrzał szczegóły ukrywania marihuany. Nie był w stanie wskazać miejsca ukrycia narkotyków i znalezienia w mieszkaniu oskarżonego. Jego zeznania stoją w sprzeczności z wyjaśnieniami ojca. Zdaniem syna, oskarżony miał się zastanawiać, do kogo należą narkotyki, zaś oskarżony już na początku stwierdził, iż klucze do mieszkania miał tylko syn. Natomiast przed sądem wyjaśnił, iż rozmawiał z synem, że narkotyki miał on zabrać z jego domu. W świetle tych sprzeczności zeznania M. D. tylko utwierdzają Sąd w przekonaniu, iż M. S. złożył fałszywe zeznania. W swych pierwszych zeznaniach w żadnym wypadku nie wspomina, do kogo miały należeć narkotyki, a nawet nic o tym nie wiedział. Jak na osobę znającą się z oskarżonym i jego synem, często bywającym w mieszkaniu A. S. i mającym wiedzę gdzie przebywał M. S., fakt ten wydaje się być, co najmniej dziwny.

Oskarżony przyznał się do udzielenia narkotyków D. E., wziął od niej pieniądze. Oczywistym jest, że skoro oskarżona miała wiedzę dokładnie, do kogo udać się po marihuanę(a na A. S. ciężą prawomocne wyroki za przestępstwa podobne), to A. S. musiał mieć zapas tego narkotyku. A gdyby już czysto hipotetycznie marihuana nie należała do niego tylko do syna, to nie chowałby jej w szafce w aneksie kuchennym a starałby mu się ją oddać.

Z przyczyn powyższych Sąd uznał zeznania Ł. T., S. O. i J. G. za wiarygodne i oparł się na nich ustalając stan faktyczny. Nie wykazano jakiegokolwiek konfliktu między oskarżonym a świadkami. Brak jest podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności. Sąd ostrożnie podszedł do wyjaśnień współoskarżonej D. E.. Uznał jej pierwsze wyjaśnienia za wiarygodne. Próba zakwestionowania przez oskarżoną przed sądem swoich słów nie znalazła potwierdzenia w materiale dowodowym. Zeznania P. P. i M. D. są dla sprawy bez większego znaczenia. P. P. potwierdziła zeznania J. G. i D. E., jednak co do istoty sprawy nie miała nic do powiedzenia. Odnośnie zeznań M. D. Sąd dokonał ich analizy wyżej.

Sąd z przyczyn opisanych wyżej nie dał wiary zeznaniom M. S..

Brak jest podstaw, aby kwestionować wiarygodność zgromadzonych w sprawie dokumentów. Są one jasne i czytelne, zostały sporządzone zgodnie z przepisami prawa przez właściwe osoby. Żadna ze stron ich nie kwestionowała. Sąd podzielił wnioski opinii.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uznał A. S. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów.

Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 59 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii, uznając, iż w sprawie zachodzi wypadek mniejszej wagi. Decydował o tym fakt strony podmiotowej oraz przedmiotowej, tj. częściowe przyznanie się do winy i niewielka ilość udzielonego narkotyku. Tym samym Sąd wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 62 ust.1 cyt. Ustawy. Odmiennie jednak, niż poprzednio Sąd nie dopatrywał się wypadku mniejszej wagi. Przestępstwo ujawnione zostało w innym czasie, ilość narkotyków nie pozwalała na przyjęcie, iż była nieznaczna, zaś oskarżony w zasadzie do końca kwestionował swoje zawinienie. Tym samym Sąd wymierzył

oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd kary jednostkowe połączył i w ich miejsce wymierzył karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto Sąd orzekł w przedmiocie dowodów rzeczowych orzekając o ich przypadku i na podstawie art. 45§1 kk orzekł przepadek korzyści majątkowej w kwocie 30 zł na rzecz Skarbu Państwa. Sąd orzekł w przedmiocie kosztów postępowania.

Sąd orzekając w ten sposób kierował się dyrektywami art. 53 kk przy uwzględnieniu wszelkich okoliczności łagodzących i obciążających. Do okoliczności obciążających zaliczyć należy uprzednią karalność oskarżonego k. (94-96, 98-100, 191-191) oraz wysoką szkodliwość społeczną popełnionych przez oskarżonych czynów, zaś do okoliczności łagodzących przyznanie się częściowe do winy.

Sąd wymierzając karę oskarżonemu miał na uwadze fakt, iż dolegliwość kary nie może przekraczać stopnia winy. W doktrynie podkreśla się nadrzędność powyższej dyrektywy wobec innych ogólnych dyrektyw wymiaru kary. W przedmiotowej sprawie uznać należy, że stopień zawinienia oskarżonego jest wysoki.

Sąd wziął pod uwagę dyrektywę wymiaru kary nawiązującą do stopnia społecznej szkodliwości czynu. W przedmiotowej sprawie jest ona niewątpliwie duża. Na zdecydowane potępienie zasługuje zajęcie polegające na handlu narkotykami. Jest to rzecz powszechnie wiadoma i niewymagająca głębszego uzasadnienia.

Sąd wymierzając karę wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinna ona osiągnąć. Kara w orzeczonym wymiarze powinna niewątpliwie odstraszyć oskarżonego od ponownego wejścia na drogę przestępstwa i spełnić swój cel prewencji indywidualnej. Z drugiej zaś strony orzeczona kara powinna ukształtować jego postawę. Orzeczona kara spełnić powinna również swoje cele, jeśli chodzi o kształtowanie świadomości społecznej. Podkreślić należy, że społeczność lokalna, wśród której orzeczenia Sądu Rejonowego kształtują politykę karną, musi mieć świadomość tego, że przestępstwo nie popłaca a z drugiej strony wymiar kary ma kształtować postawy społecznie akceptowane. Chodzi, więc o utwierdzenie społeczeństwa w przekonaniu, że prawo karne nie pozostaje na papierze, i że każdy poniesie odpowiedzialność w wypadku jego naruszenia. Wiąże się to oczywiście z poczuciem sprawiedliwości społecznej, która oczekuje od sądu by kara ze wszech miar była sprawiedliwa.

Sąd wymierzając karę miał na uwadze sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa. Analizując tę dyrektywę należy zwrócić przede wszystkim uwagę na kwestię uprzedniej karalności. A. S. skazywany był do tej pory 8-krotnie, w tym za przestępstwa podobne na karę pozbawienia wolności w zawieszeniu w sprawie II k 550/14. W sprawie tej wyrok zapadł w dniu 21.04.2015 r., czyli krótko po ujawnieniu czynów z niniejszej sprawy. Świadczy to jednoznacznie o nastawieniu oskarżonego do przestrzegania prawa, a w zasadzie nastawieniu na permanentne łamanie norm pranych.

Mając na uwadze stanowisko SN(wyrok z 27.01.1970 III KR 232/70), iż wymierzenie kary równej najniższej przewidzianej sankcji karnej może mieć miejsce tylko wówczas, gdy okoliczności łagodzące w sposób bezwzględny dominują nad okolicznościami obciążającymi - Sąd wymierzył karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. W świetle wszystkich przedstawionych argumentów wymierzenie innej kary, byłoby bezcelowe. Zgodnie, bowiem z art. 69§1 kk zawieszenie wykonania kary jest możliwe wtedy, gdy istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna względem oskarżonego. W stosunku do oskarżonego w świetle wszystkich powyższych argumentów prognoza taka nie istnieje. Fakt częściowej skruchy nie może zmienić tego faktu. Mając na uwadze powyższe uwagi Sąd wymierzył oskarżonemu kary oscylujące w dolnych granicach ustawowych, uznając, że wymierzenie innej kary nie spełniłoby swoich celów, zaś kara wyższa niż orzeczona nie odpowiadałaby dyrektywom art. 53 kk. Na obecnym etapie skala zdemoralizowania oskarżonego powoduje, iż jedyną reakcją Sądu na jego zachowanie jest penitencjarna izolacja.

Wymierzona kara łączna uwzględnia fakt podobieństwa przestępstw, sposobu ich popełnienia oraz czasu ich dzielącego.

Orzeczenie dotyczące przypadku korzyści majątkowej miało charakter obligatoryjny.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 624 kpk, a o opłacie na podstawie art.17 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z 23.06.1973 r.